

ด้วยคำอธิษฐานของแม่

แปลจาก “From Godfather to Father God”

ของ Jennifer Tan

นิตยสารอิมแพคท์ กุมภาพันธ์ – มีนาคม 1995

โดย พอน เปี่ยมศรัทธา

ยากนักที่จะนึกถึงภาพของผู้ประกาศและนักเทศน์มีชื่อทอม ปาปาเนีย ในฐานะของผู้ร้ายที่เชี่ยวชาญการใช้อาวุธทั้งปืนและมีด จากอดีตที่ฟังดูไม่ผิดกับเรื่องโหดในจอโทรทัศน์แบบที่คลั่งด้วยกลิ่นคาวเลือด ความทารุณ

วันที่พวกเราพบกับเขา นูรุษวัย 50 ปี ร่างสูงผอม และยังเป็นโสด แต่งกายง่าย ๆ ด้วยชุดลำลอง เสื้อเชิ้ตแขนสั้นกางเกงยีนตามแบบฉบับของชาวอเมริกัน ท่านศิษยาภิบาลดูทำเป็นคนเคร่งขรึมค่อนข้างเก็บตัว เราได้เวลาสัมภาษณ์เขาระหว่างเวลาอาหารมื้อเช้า ในเวลาจิบกาแฟดำ ตามด้วยเบคอนและแพนเค้กร้อน ๆ ในห้องอาหารของการ์เด็นโฮเต็ล พวกเราเพลินไปกับน้ำเสียงนุ่มนวล สุภาพชวนฟัง

เมื่อยังหนุ่ม ทอม เริ่มชีวิตอาชญากรขณะมีอายุเพียง 15 ปี เหตุเริ่มขึ้นในวันที่เขาพบปืนจัสนิมกระบอกหนึ่งตกอยู่ข้างทาง ระหว่างที่กลับจากโรงเรียนมาบ้าน

“มันตกอยู่ข้างทางรถไฟ ไม่มีกระสุนสักนัด ผมเก็บเอามาให้เพื่อน ๆ ดู พวกเราเป็นเด็กยากจน จึงคิดจะหาเงินใช้โดยวิธีออกปล้น ตกลงกันว่าจะเริ่มงานกันที่คลังของชาวอิตาเลียน ซึ่งมักจะมีคนมาเล่นไพ่และดื่มเหล้ากันเป็นประจำ เพราะเท่าที่สังเกตดูเห็นว่าคนพวกนี้ค่อนข้างจะมีฐานะ” ทอมเล่า

“งานแรกผ่านไปด้วยดี ไม่มีการขัดขึ้น ได้เงินมาเลยง่าย ๆ”

ทอมและเพื่อนจึงชักได้ใจ ทำงานกันอีก 3 ครั้งในสถานที่เดิม มาตรฐานตัวเอาภายหลังว่าเหยื่อปล้นของเขานั้นเป็นใคร ก็ต่อเมื่อมีนุรุษจากกลุ่มมาเฟียมาปรากฏกายขึ้นหน้าประตูบ้านของเขาในคำวันหนึ่ง

“พวกมันบอกกับคุณพ่อของผมว่า ที่ยังไว้ชีวิตเราไว้ครั้งนี้ก็เพราะเห็นแก่ปู่ของผม ซึ่งเคยเป็นหัวหน้ากลุ่มมาเฟียคนแรกแห่งนิวยอร์ก ไม่อย่างนั้นก็เสร็จกันไปแล้ว”

บิดาของทอมขอร้องเขาให้อยู่ห่างจากคนพวกนี้ “คุณพ่อเกลียดกลุ่มมาเฟีย และไม่ต้องการให้ผมติดต่อกับพวกนี้”

แต่ตัวเองคือเหตุผลที่ยิ่งทำให้ทอมอยากเข้าไป “ผมกับพ่อนั้นปีนเกลียวกันเสมอ ผมเกลียดพ่อ เพราะพ่อไม่เคยแสดงเลยว่ารักผม เมื่อใดที่พ่อไม่มีธุระยุ่ง พ่อก็จะเฝ้าตลอดเวลา แล้วเวลาเมาพ่อก็จะลงมือทุบตี ตะต่อยผมเป็นประจำ เมื่อได้โอกาสผมจึงอยากแก้แค้น ให้สมกับที่พ่อเคยทอดทิ้งผม ผมอยากให้พ่อเสียใจมากเท่า ๆ กับที่ผมเคยรู้สึกมาแล้ว”

ด้วยเหตุนี้ทอมจึงได้เข้าร่วมกับอาชญากรมืออาชีพกลุ่มของตระกูล “แกมปีโน” เรียนรู้ยุทธวิธีการหาเงินแบบมาเฟียจนมีรายได้ตกอาทิตย์ละ 2 ถึง 3 พันเหรียญ

“พอพ่อรู้เข้าก็ไล่ผมออกจากบ้านตัดขาดผมจากวงศ์ตระกูล คำว่าผมทำลายชีวิตเขาทั้งชีวิต ตอนนั้นผมเสียใจอย่างเดียวกับท่านั้น คือการกระทำของผมทำให้แม่แทบหัวใจสลายทว่ารสชาติของการแก้แค้นนั้นหอมหวานยิ่งนัก ผมจึงไม่ได้สนใจเท่าใด” ทอมกล่าว

งานของทอมคือ ควบคุมดูแลธุรกิจไนท์คลับ 4 แห่ง และภัตตาคารอีก 6 แห่ง ที่เป็นของตระกูลแกมปีโนมีหน้าที่ติดตามทวงหนี้ให้กับนาย คือ คาร์โล แกมปีโน ทอมได้ชื่อว่าเป็นจอมทารุณเลือดเย็นยิ่งนัก

“ใคร ๆ ก็รู้ว่า ผมโหดขนาดไหนผมพกปืนครั้งละ 3 กระบอก มีดประจำตัวอีก 1 เล่ม แม้แต่สมาชิกมาเฟียด้วยกันก็ขังกลัว เพราะผมยิงคนไม่เลือก หรือไม่ก็ฟาดด้วยไม้เบสบอลทำให้แขนขาหักเลือดกระจายจนอาการร่อแร่แล้วนั้นแหละผมจึงจะหยุดลงได้”

“ตอนที่ผมตีใครอยู่นั้น ผมจะรู้สึกเสมอว่าไอ้พวกลูกหนี้เหล่านั้นเป็นพ่อที่เคยตีผม ไอ้พวกจี้โกงเหล่านั้นเป็นพ่อที่ผมต้องตีคืนให้สาสมใจ”

ตราบนทอมอายุได้ 32 ปี เขาผ่านคุกมา 2 ครั้ง มีตำแหน่งหัวหน้าอันดับ 3 ของกลุ่มมาเฟียรายได้ประจำปี 10 ล้านเหรียญ

แม้ในยามที่มีทุกอย่างพร้อมแล้วเช่นนี้ ทอมก็ยังรู้สึกว่าชีวิตของเขาขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง “ทุกอย่างที่ผมต้องการ ผมเพียงแต่คิดนี้ก็จะได้มาอย่างใจนึก แต่ว่าลึก ๆ ลงไปภายในใจมีเสียงเล็ก ๆ เสียงหนึ่งคอยจ้องจับผิดอยู่เป็นเนืองนิตย์”

เช้าวันหนึ่ง

ขณะที่ทอมนั่งคำนึงอยู่บนเตียงในบ้านหลังใหม่ ด้วยความพึงพอใจกับความมั่งคั่งและทรัพย์สินสมบัติที่หามาได้

“ผมตัวพองด้วยความผยอง ทุกอย่างผมหามาได้ ทั้งสมบัติและอำนาจผมได้มันมาด้วยน้ำมือของตัวเองโดยไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากใครเลยแม้แต่บาทเดียว ผมมัวเมาอยู่ในความคิดพร้อมกับการวาดความฝันถึงอนาคตที่มั่งคั่งเป็นปึกแผ่น”

ช่วงเวลานั้นเอง มีเสียงเล็ก ๆ ดังขึ้นภายในส่วนลึกของหัวใจ “ถูกแล้วทอม เข้าทำทุกสิ่งเหล่านี้ด้วยตัวเอง เข้าไม่เคยต้องการเราเลย แต่เรารู้ว่าเจ้ากำลังมุ่งหน้าไปที่ใด เจ้ากำลังตรงดิ่งไปหาขุนนรก...”

ทอมผู้เติบโตขึ้นมาในแวดวงของชาวโรมันคาทอลิก เขารู้ว่านี่คือพระสุรเสียงของพระบิดาเจ้านับเป็นครั้งแรก ตลอดเวลาของวิถีชีวิตมาเพียที่ทอมเกิดความกลัว

“ผมรีบตอบโต้กับเจ้าของเสียงเล็ก ๆ นั้น ผมตั้งคำถามว่า แล้วพระองค์ทรงอยู่ที่ใด เมื่อผมเป็นเด็กชายเล็ก ๆ ที่เรียกร้องต้องการความรัก ความอบอุ่นของพ่อ พระองค์อยู่ที่ไหน?”

ทอมตัดสินใจว่า เขาจะไม่มีวันยอมให้พระเจ้าทรงลงพระอาญาประหารชีวิตเขา

“ผมไม่จำเป็นต้องมีพระองค์” เขาบอกเสียงเล็ก ๆ นั้น “ผมมีพร้อมแล้วทั้งอำนาจและเงิน เมื่อใดที่พระองค์จะเอาชีวิตผม ผมจะดับมันด้วยมือของผมเอง...”

ทอมอธิบายว่า “ผมต้องการชีวิตของผมด้วยมือของตัวเอง เพื่อจะให้พระองค์ทราบ ว่า ผมมีอำนาจมากกว่าพระเจ้า” แต่ก่อนที่เขาจะหันกระบอกปืนเข้าหาตัวเอง เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เป็นของคนที่รู้จักมักคุ้นคนหนึ่ง เขิญเขาไปคริสตจักรและงานเลี้ยงหลังพิธีนมัสการ

“ผมคิดว่า พระเจ้าคงกำลังเล่นตลกอะไรกับผมสักอย่าง คนอย่างผมนะหรือถูกเชิญไปคริสตจักร พระองค์จะทรงคร่ำชีวิตผมที่นั่นหรือ? ผมยอมรับคำเชื่อเชิญ ทว่าผมจะแสดงให้พระองค์ทราบว่า พระองค์จะไม่อาจทรงแตะต้องผมได้ แม้แต่เส้นผมบนหัวของผม”

หลังพิธีนมัสการ ศิษยาภิบาลเดินเข้ามาหาทอม เขาขอบคุณผมที่มาร่วมประชุม แล้วบอกผมว่ามีอะไรอย่างหนึ่งจะบอกผม เขาพูดว่า

“ดวงตาคือหน้าต่างของวิญญาณมีสิ่งหนึ่งที่พ่อเห็นจากดวงตาของคุณพ่อเห็นเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งรำไห้อยู่ปรารภจะได้ซึ่งความรักและความอบอุ่น ทอม ...พ่อรักคุณและองค์พระเยซูเจ้าก็ทรงรักคุณด้วย”

“เขาเป็นบุคคลแรกในโลกที่พบจุดอ่อนของผม ผมแทบยังโตะอะไรไม่ได้”

ทอมคิดจะยิงศิษยาภิบาลผู้นั้นเสียจะได้ไม่มีใครรู้ความลับอันนี้ “ผมจึงขอกุญกับเขาอีกในตอนตึกของคืนวันนั้น”

“แต่ตลอดเวลาแห่งการสนทนาผมไม่อาจถือโทษเขาได้เลย ผมไม่อาจควักปืนออกมาจ่อยิงเขาอย่างที่คิดเอาไว้ มีผมหมดแรงไปก่อนทุกครั้งเราคุยกันถึงเรื่องความบาป และแล้วผมก็ต้องเสียคำมั่นที่ เคยให้ไว้กับตัวเองที่ว่า จะเก็บเรื่องความชั่วร้าย ทั้งหมดที่ผมเคยทำเอาไว้กับตัว โดยจะไม่มีวันเอ่ยให้ใครฟัง”

ช่วงหนึ่งของการสนทนาทอมแทบไม่รู้สึกตัวเลยว่า กำลังคุกเข่าอยู่ได้อย่างไร เขารำไห้ และศิษยาภิบาลผู้นั้นก็กำลังคุกเข่าอยู่เคียงข้างด้วยอาการเดียวกัน “ผิดกันก็แต่ว่าเขากำลังอธิษฐานเผื่อผม”

ตลอดเวลา 25 ปีที่ผ่านมา ผมไม่เคยต้องเสียน้ำตาสักหยด แต่เมื่อผมเปิดใจถวายแด่พระเยซูเจ้า ผมเริ่มรู้สึกถึงความโกรธแค้น ความขมขื่นและเกลียดชัง เริ่มละลายหายไปหมด”

สิ่งแรกที่ทอมทำเมื่อกลับมาถึงบ้านก็คือ “เสาะหาพระเจ้า” เขาอธิษฐานว่า

“ข้าแต่พระองค์เจ้า ขอทรงอย่าเพิ่งดับชีวิตข้า ๆ เลย”

และทันใดนั้น เหมือนกับว่าเขาได้ยินเสียงพระสรวลว่า

“เอาชีวิตของเจ้าหรือ? ไม่หรือเรากำลังจะจุดเจ้าให้ลุกขึ้นต่างหาก”

และวินาทีนั้นเอง คือจุดเริ่มต้นแห่งชีวิตใหม่ของทอม ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า

สิ่งแรกที่ทอมทำก็คือ

แจกจ่ายทรัพย์สินและเงินทองทั้งสิ้นให้กับองค์การสาธารณกุศลและคริสตจักร เขาถึงกับไปขอคืนดีกับบิดา

“ผมไปหาท่าน และขอให้ท่านยกโทษให้ผม ผมบอกท่านด้วยว่า ผมรักท่าน แต่ตอนที่ผมพูด คุณพอกลับนึกว่า ผมกำลังเมา” ทอมเล่าพร้อมกับหัวเราะ

การกลับมาหาพระบิดาเจ้าครั้งนั้น แม้จริงคือการทรงตอบคำอธิษฐานของพระเจ้าต่อมารดาของทอม ขณะที่ทอม กล่าวด้วยหยาดน้ำตาเอ่อล้น

“แม่บอกว่าแม่ได้อธิษฐานมานานแล้ว ที่ผมจะเลิกจากชีวิตมาเพิกกลับมาหาพระเจ้า ซึ่งผมเคยบอกท่านแล้วว่าไม่จำเป็น ผมมีปิ่น มันเป็นสิ่งเดียวที่จะคุ้มครองผม ผมไม่จำเป็นต้องมีพระเจ้า เมื่อผมบอกแม่ให้หยุดอธิษฐาน ท่านบอกว่า “วันที่แม่จะหยุดอธิษฐาน ก็คือวันที่พระเจ้าท่านทรงตอบคำอธิษฐานของแม่แล้วเท่านั้น”

วันนั้นเมื่อทอมก้าวเข้าประตูห้องพักคนไข้ ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เพื่อเยี่ยมแม่ซึ่งกำลังป่วยด้วยโรคมะเร็งระยะแรกที่ท่านกล่าวกับเขาก็คือ

“แม่อยากให้คุณรู้ว่า ก็ปีมาแล้วที่แม่เฝ้ารอนาที่นี่”

ผมถามท่านว่า “คุณแม่ทราบได้อย่างไร?”

ท่านตอบผมว่า “เมื่อลูกเดินเข้ามาในห้อง พระเยซูเจ้าทรงพระดำเนินมากับลูก”

มารดาของทอมมีชีวิตอยู่ต่อมาอีก 18 เดือน นานพอที่จะเห็นบุตรชายเป็นผู้รับใช้พระเจ้าดังคำอธิษฐานและใจปรารถนาของเธอ

ปัจจุบันทอมทำงานเยี่ยมเยียนนักโทษคุกต่าง ๆ เป็นงานซึ่งเขาได้เริ่มทำตั้งแต่วัยถูกควบคุมตัวเพื่อการสอบสวน (หลังจากการกลับใจ) เป็นเวลานานที่สุดในประวัติการสอบสวนของรัฐแอ็ดแลนดา คือกินเวลาถึง 11 เดือนครึ่ง

“ตลอดเวลานั้น มีสมาชิกมาเพียถูกจับมาอยู่ห้องขังถัดจากผม ได้ฟังคำพยานของผม และได้
อธิษฐานต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เจ้ากันหลายคนผมยังได้เริ่มระบบการศึกษาพระคัมภีร์ที่ครอบคลุม
กว้างขวางที่สุดในคุกด้วย”

ต่อมาภายหลัง เมื่อทอมพ้นจากข้อกล่าวหาต่าง ๆ แล้ว ก็ได้เริ่มงาน “บ้านพักสำหรับผู้เพิ่งพ้น
โทษ” เพื่อช่วยคนเหล่านั้นให้เริ่มชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิม

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 46 ฉบับที่ 246 กันยายน – ตุลาคม
1995, หน้า 14-17.